

nogle flotte Kadetter og flotte Officerer, som ikke gøre noget videre Gavn, saa er det en Overdrivelse i modsat Retning. Det er jo nemlig en Tilfældighed, naar Kadet-skibet kommer til Færøerne; det kommer der, fordi det skal et eller andet Sted hen. Derimod sender Danmark et Stationsskib til Færøerne og Island; det er ikke et Handelsskib, men det er et af den danske Flaades bedste Skibe, og det sendes derop for at beskytte Færøernes Fiskeri. At den store og vidtstrakte Kyst ikke bliver saa godt beskyttet, som den burde, er en anden Side af Sagen. — Naar den højtærede Justitsminister med Hensyn til dette lille eller maaske ret store Spørgsmaal om de færøiske Distriktslægers Ret til at komme her til Danmark og blive Distriktslæger herhjemme udtalte, at det er noget, som ikke ligger for her, saa forekommer det mig, at naar der er Tale om at ansætte en ny Distriktslæge paa Færøerne, ligger det i højeste Grad for, at den højtærede Justitsminister tager det Forbehold, at den paagældende ikke faar nogen særlig Ret til at blive Distriktslæge herhjemme. Det kan gerne være, at det i tidligere Tider kunde være god Politik, eller hvad jeg skal kalde det, at Distriktslæger eller Præster oppe paa Færøerne — ja, for Præsternes Vedkommende har det maaske mindre at sige — fik en fortrinlig Ret til at komme herved og faa Embede. Men jeg tror dog, at den højtærede Justitsminister, der selv har været paa Færøerne og kender Forholdene deroppe, vil indrømme mig, at er der noget, som ikke egner sig til at uddanne en Læge til den Gerning, som nu kræves af en Distriktslæge, der baade skal være Sygehuslæge og skal kende den bakteriologiske Diagnostik, Retsmedicin og andre Ting, saa er det 5—10 Aars Ophold paa Færøerne; og fordi dette Forhold har bestaaet fra Arilds Tid, er der ingen Grund til at bibeholde det; vi maa dog en Gang her i Landet kunne komme saa vidt, at vi kunne forandre en Ting, selv om den har bestaaet fra gammel Tid.

Justitsministeren (Rump): Jeg vil blot i Anledning af den sidste ærede Talers Udtalelse gøre opmærksom paa, at der her slet ikke er Tale om, at Distriktslægen har nogen Ret som den omtalte. Den fortrinlige Adgang til Embeder herved hviler alene paa en i sin Tid af den daværende Indehaver af al Magt given Anvisning til Autoriteterne paa, hvad de havde at iagttage, naar de skulde gøre deres Indstillinger, for derved at skaffe en

Anledning for Folk til at søge derop, og der kan derfor overhovedet ikke være Tale om paa dette Punkt at træffe nogen Bestemmelse paa Finansloven.

Ordføreren (C. Hage): Jeg skal først sige nogle Ord om Bevillingen til Københavns Politi. Den meget ærede Justitsminister bemærkede, at han havde opfattet mine Udtalelser saaledes, at Finansudvalget ikke har sagt sit sidste Ord, og at Forslaget, naar det ad Aare maatte fremkomme bedre begrundet, da vilde kunne vente at tages op paa ny. Dette, tør jeg sige, er en fuldkommen rigtig Opfattelse. Jeg haaber, at Finansudvalget aldrig faar sagt sit sidste Ord, og jeg er overtydet om, at ethvert Forslag, som kommer frem med ny og bedre Begrundelse, altid vil kunne paaregne at blive gjort til Genstand for fornyet Overvejelse. I øvrigt har jeg med megen Interesse fulgt den Udvikling, som den ærede Minister gav af sine Betragtninger. Men jeg skal ikke knytte mange Bemærkninger hertil, idet jeg tror, at det umiddelbart foreliggende Forslag i Virkeligheden paa det nuværende Trin maa anses for uddebatteret. Jeg vil kun sige, at det forekommer mig, at den ærede Ministers Udvikling væsentlig skyder ud over Maalet, nemlig det Maal, som ligger for i Øjeblikket. Konklusionen af hans Betragtninger syntes mig at maatte være Statens Overtagelse af Politiet, Indførelse af Statspoliti. I Overensstemmelse hermed var ogsaa Tankegangen hos det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) og til Dels hos det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen). Han henlede Opmærksomheden paa, at der i Sammenhæng med en Skattereform maaske kunde blive Tale om, at en Del af eller hele Udgiften til Politiet førtes over paa Staten. Men alt dette er Spørgsmaal, som ikke ligger for her. Hvad man vilde gøre, hvis noget saadant kom til at ligge for, og hvorledes Udgiften da vilde være at fordele, bliver en Sag for sig. Her er kun Tale om, hvorvidt der under den nu bestaaende Ordning er tilstrækkelig Grund til at forhøje Statstilskuddet til Københavns Kommune. Man kan til Begrundelse heraf ikke med nogen Føje henvide til, at Kommunens Polititudgifter ere stegne meget betydelig siden 1860. Det er slet ikke Spørgsmanlet. Spørgsmaalet er, om den særlige Tjeneste, som Staten nyder af Københavns Politi, har bevirket en paaviselig Stigning i Byens almindelige Polititudgifter. Thi hvis dette